Картинна галерия

ХУДОЖЕСТВЕНО ИЛЮСТРОВАНО МЕСЕЧНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА ЧЕТВЪРТА
КНИГА 5
СОФИЯ—1938
ФЕВРУАРИЙ

Редакция и администрация: ул. „Богомилъ" 2, София

ДРУГАРСКИ СЖДЪ

Още на сутриньта, следъ като си обраха лозето Наско Миневъ отнесе едно весло грозде и го окачи на голѣмата дървена греда, опънала се като ось презъ срѣдата на низкия таванъ. Щомъ дойде учительтъ децата се втурнаха да разказватъ надълго и нашироко за веселия гроздоберъ — какъ не сж мигнали цѣла нощь и щомъ се зазорило като кончеца затичали къмъ лозята, какъ презъ деня не сж могли да ядатъ — наситени като че ли отъ самото гледане на едрото грозде, а сж припкали радостно отъ берачъ на берачъ, грабвали сж пълнитѣ кошници и сж ги изсипвали въ голѣмата каца, и най-после какъ вечерьта късно се върнали съ пѣсни у дома. Разказваха децата, а очитѣ имъ се лепѣха като пчели по бѣлото грозде.

Така живо и весело премина първиятъ часъ. Звънецътъ повика децата на вънъ. Тѣ се източиха подиръ учителя си като стадо следъ овчарь, а щомъ излѣзнаха, пръснаха се като пилета изъ училищния дворъ учительтъ закрачи бавно и отмѣрено и загледа какъ тая сутринь дворътъ е залѣнъ отъ блѣскаво слънце, а изъ него засмѣнитѣ деца тичатъ, боричкатъ се, сѣкашъ си играятъ въ широкъ но плитъкъ виръ. Изведнажъ като вълна го настигна една групичка момчета. Очитѣ имъ живо трѣпкаха и силно блѣстѣха, сѣкашъ искаха да кажатъ, че е станало нѣкакво важно събитие.

— Господинъ учителю! — гръмна гласчето на Наско.

— Какво има? — обърна се къмъ тѣхъ учительтъ имъ.

— Марчето, господинъ учителю . . . — Наско се запъна. Другитѣ му подшушнаха нѣщо. Поелъ като че ли въздухъ отъ тѣхъ, той се оживи.

— Марчето зобе отъ гроздето, господинъ учителю.

— Ха, видѣ ли? Ти защо си го донесълъ?

— Е, та нали вие казахте — да го рисуваме.

— Да, но азъ казахъ само единъ гроздъ съ пръчка или листъ. Нищо, като го нарисуваме, ще го изядете всичкото! . . .

Вториятъ часъ децата направиха хубави съчинения, четоха нѣкои и ги претеглиха като на везни. Къмъ края на часа си размѣниха тетрадкитѣ, за да си поправятъ грѣшкитѣ. Приведоха се децата, зашумѣха като пчелици, замърдаха устни, а тукъ-тамъ се подаваха и розови езичета, които като боднати съ игла се дърпаха, щомъ учительтъ направѣше забележка. Когато ученицитѣ пакъ взеха своитѣ тетрадки, изохкаха, като видѣха съчиненията си почернѣли отъ мравунякъ грѣшки, единъ гласъ като че проплака:

— Господинъ учителю, я вижъ Марчето какво е писала! — поднесе му тетрадката си Наско.

Учительтъ се позасмѣ щомъ прочете написаното подъ съчинението:

— Наско Стипцата.

— И мене е писала нѣщо, господинъ учителю — извика присвития Пешо и подаде тетрадката си наистина, и нему бѣше сложена една оценка:

— Енко — Бенко — Толумбенко.

— Мария Генкова! свъ вежди учительтъ — защо си драскала тия глупости по тетрадкитѣ на другарчетата си?

Ученичката стана. Топчестото ѝ лице се обля съ червенина.

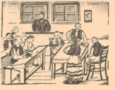— Кажи де, защо си писала това?